

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/741/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218996
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812218996.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa Z., právne zastúpený L., proti odporcovi S., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 11. marca 2014, č.k. 8C/176/2012-109, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 175 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 165,96 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania, pričom zároveň rozhodol, že účastníkom náhradu trov konania nepriznáva. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že podaním zo dňa 08.10.2009, doručeným exekučnému súdu dňa 15.10.2009, navrhovateľ ako oprávnený podal návrh na zmenu exekútora. Dňa 21.10.2009 vyzval exekučný súd povereného súdneho exekútora, aby oznámil, či si uplatňuje trovy exekúcie a v prípade ich uplatnenia, aby predložil ich presnú špecifikáciu s celým exekučným spisom, pričom dňa 11.12.2009 súdny exekútor predložil exekučný spis a vyčíslil trovy exekúcie. Exekučný súd uznesením, č.k. 15Er/2892/2006-19 zo dňa 22.01.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.02.2010, návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel a poveril vykonaním exekúcie O.. X. D., ktorému zároveň postúpil exekučný spis. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.), ďalej ust. § 44 ods. 7, 8 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok) v znení novely č. 341/2005 Z. z., ako aj ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.). S poukazom na zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Pokiaľ ide o odporcom namietané nedostatky návrhu na začatie konania, uviedol, že návrh navrhovateľa v zmysle ust. § 79 ods. 1 O.s.p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, nie je takou vadou návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať. Za stavu, kedy navrhovateľ tvrdil, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku podal a odporca v zásade uvedenú skutočnosť potvrdil, uzavrel, že žiadosť o predbežné prerokovanie navrhovateľom bola podaná dňa 23.04.2012, nárok bol uplatnený na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a s ohľadom na skutočnosť, že nárok navrhovateľa uspokojený nebol v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, považoval podmienku predbežného prerokovania nároku za splnenú.

Skonštatoval, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je kompetentný preskúmavať ústavný súd, pričom súdne konanie nie je kompetentný preskúmavať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmavať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Všeobecný súd môže rozhodnúť o priznaní náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak už oprávnený orgán rozhodol o existencii prieťahov v konaní. Na základe toho dospel k záveru, že absenciou predmetného rozhodnutia oprávneného orgánu o existencii prieťahov, nebola splnená základná podmienka pre rozhodnutie o náhrade škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Ani samotné dodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody, v súvislosti s čím poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky ÚS 16/2002. Zastával názor, že podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je dôležité pri skúmaní existencie nesprávneho úradného postupu a porušenia povinnosti urobiť určitý úkon v stanovenej lehote pri skúmaní nečinnosti orgánu verejnej moci a skúmaní zbytočných prieťahov v konaní alebo iného zásahu vychádzať z vyššie uvedených záverov, pretože i samotná súdna prax v tejto oblasti vyvolala potrebu uviesť výslovne do právnej úpravy možnosť vychádzať v takýchto konaniach o náhradu škody len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy v konaní, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní v tomto smere, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým ústavný súd konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ nepreukázal, že by podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky, a pokiaľ sa na Ústavný súd Slovenskej republiky s takýmito sťažnosťami v iných konaniach obrátil, boli odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí. Označil preto za zrejmé, že navrhovateľ okrem podanej žiadosti o informáciu o stave konania neurobil žiadne iné procesné kroky, smerujúce k urýchlennému rozhodnutiu vo veci a v predmetnom exekučnom konaní ako oprávnený nepodal sťažnosť na prieťahy v konaní. Dospel k záveru, že i napriek tomu, že v predmetnej veci súd rozhodol o zmene exekútora po uplynutí zákonnej lehoty, nemožno v tejto skutočnosti vidieť nesprávny úradný postup, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda, resp. nemajetková ujma. Uviedol, že pre objektívne dôvody súd nemohol dodržať zákonnú lehotu, pretože pre rozhodnutie vo veci potrebuje súčinnosť pôvodného súdneho exekútora, o ktorého trovách súd pri zmene osoby exekútora rozhoduje a spolu s uznesením o zmene exekútora je povinný postúpiť aj exekučný spis, pričom musí pri priznaní trov exekútora podrobne preskúmať uplatnené trovy pôvodného súdneho exekútora. Okrem toho dodal, že v danom štádiu konania navrhovateľovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy podaním sťažnosti predsedovi súdu proti porušovaniu jeho práva v exekučnom konaní podľa ust. § 3 ods. 7 v spojení s ust. § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch alebo obrátiť sa na Ústavný súd SR s požiadavkou o posúdenie, či došlo alebo nedošlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ ani jednu z týchto možností nevyužil a nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu. Žiadnym spôsobom nepreukázal, že v prípade rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote 30 dní, by došlo k účinnému vymoženiu pohľadávky oprávneného a tým teda k naplneniu účelu exekučného konania. Zmenu osoby súdneho exekútora označil len za čiastkový procesný úkon, ktorý na vymožiteľnosť pohľadávky nemá vplyv, pričom nesprávny úradný postup by musel byť podstatnou príčinou, ktorá by spôsobila škodu, čo v danom prípade nie je možné konštatovať. Ďalej dal do pozornosti Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.07.2013 a pripomenul, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku, pričom navrhovateľ v návrhu vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie vecných nákladov. V súvislosti s predloženým znaleckým posudkom č. X/XXXX, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity Bratislava vo veci stanovenia majetkovej škody, konštatoval, že v prejednávanej veci navrhovateľ podrobnú právnu argumentáciu založenú na uvedenom posudku nepredložil. Uviedol, že predmetný znalecký posudok by mal byť vyčíslením škody spôsobenej v tisíckach exekučných konaní, pričom v uvedenom kontexte považoval za nutné vziať v úvahu, že úradný postup exekučného súdu, ktorý je navrhovateľom namietaný, nie je v jednotlivých konaniach identický. Rozdielnosť identifikoval či už v spôsobe, akým exekučný súd rozhodol, resp. nerozhodol, ako i v lehotách, o ktoré mali byť zákonné lehoty stanovené pre rozhodovanie exekučného súdu, o

zmene súdneho exekútora prekročené. Preto dospel k záveru, že vo vypracovanom znaleckom posudku, ktorý v konaní posudzoval ako listinný dôkaz, nebola relevantným spôsobom vyčíslená škoda, ku ktorej v predmetnom exekučnom konaní malo dôjsť tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, lebo táto bola určená iba ako parciálna časť nepreukázaného balíka nákladov rozpočítaného medzi počet žalôb, ktorými sa navrhovateľ domáha náhrady škody na jednotlivých súdoch v Slovenskej republike. V nadväznosti na uvedené dôvodil, že navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi zvýšeným počtom zamestnancov a výlučne z dôvodu namietaného postupu exekučného súdu. Pripomenul, že nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej, či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované, a na základe ktorých nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ podľa jeho názoru nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, pričom zákon i v takom prípade umožňuje uplatnenie si pohľadávky v dedičskom, konkurznom a inom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nepovažoval za objektívnu prekážku na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným, ani za dôvod k vzniku insolventnosti povinného. Zopakoval, že žiadne konanie, v ktorom by boli konštatované prieťahy v konaní, sa nevedelo, pričom poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu s tým, že okolnosti každého prípadu sú osobitné a preto vychádzať z paušálnej sumy 663,88 Eur za každý rok prieťahov označil nesprávna úvaha. Považoval za neprijateľné, ak by sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať nápravu. Ďalej skonštatoval, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedeného návrhu nevyplývalo, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. S prihliadnutím charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa zastával názor, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov, preto návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhrada nebola priznaná, keď odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, náhrada trov konania nebola priznaná, pretože ich neuplatnil a napokon mu žiadne ani nevznikli, pričom navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nevzniklo, pretože vo veci úspech nemal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p., súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprihádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom

rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť v súlade ust. § 219 ods. 1 O.s.p., a to z nasledujúcich dôvodov:

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V rámci vyčíslenia výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy vychádzal z omeškania exekučného súdu v trvaní 3 mesiacov a upozornil, že tento bol bezdôvodne nečinný viac ako 106 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, uvedené tvrdenie sa nezakladá celkom na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, podaním doručeným exekučnému súdu dňa 15.10.2009 navrhovateľ ako oprávnený podal návrh na zmenu exekútora. Dňa 21.10.2009 vyzval exekučný súd povereného súdneho exekútora, aby oznámil, či si uplatňuje trovy exekúcie a v prípade ich uplatnenia, aby predložil ich presnú špecifikáciu s celým exekučným spisom, pričom dňa 11.12.2009 súdny exekútor predložil exekučný spis a vyčísлил trovy exekúcie. Exekučný súd uznesením, č.k. 15Er/2892/2006-19 zo dňa 22.01.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.02.2010, návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel a poveril vykonaním exekúcie O.. X. D., ktorému zároveň postúpil exekučný spis.

Na základe posúdenia skutkového stavu zisteného v prejednávanej veci odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že v súvislosti s rozhodovaním o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu v tom zmysle, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného nebolo vydané v 30-dňovej zákonnej lehote vyplývajúcej z ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, keď bolo vydané v lehote 3 mesiacov a 6 dní od doručenia návrhu. Právo na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom však nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V tomto smere však navrhovateľ dôkazné bremeno neuniesol. Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa nepovažuje navrhovateľom predložený Znalecký posudok č. X/XXXX za dôkaz, ktorý by hodnoverným spôsobom preukazoval skutočnosť, že na strane navrhovateľa došlo v súvislosti s postupom exekučného súdu k vzniku majetkovej škody v určenej výške a ktorý by tak vylučoval prípadné pochybnosti ohľadom ľubovoľného a subjektívneho vyčíslenia škody. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že správnosť podkladov, z ktorých predmetný znalecký posudok vychádzal, bola jeho spracovateľom kontrolovaná výlučne po formálne stránke, pričom hodnovernosť takejto formy preukázania majetkovej škody spochybňuje okrem uvedeného zároveň to, že jej výška má v každom jednotlivom prípade nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora predstavovať sumu 31,68 Eur, pozostávajúcu zakaždým z piatich totožných nákladových položiek. Preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď uvedenú výšku škody, paušálne vyčíslenú bez prihliadnutia na okolnosti konkrétneho prípadu tvrdeného výskytu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, v rámci skúmania existencie zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu neakceptoval. Berúc vyššie uvedené na zreteľ nemôžu obstáť tvrdenia navrhovateľa ani v časti, v ktorej uvádza, že škoda by mala spočívať v nákladoch na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, nákladoch na udržiavanie správy informačného systému a iné, nakoľko ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neuniesol, keď spoľahlivo a v súlade s obsahom príslušného exekučného spisu nepreukázal, ako k vynaloženiu špecifikovaných nákladov v súvislosti s rozhodovaním exekučného súdu o jeho návrhu na zmenu exekútora reálne došlo.

Rovnako navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno ani ohľadom preukázania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to s poukazom na nesplnenie ďalšej povinnosti bremena tvrdenia v tom smere, aby preukázal a zdokladoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a podmienky, za ktorých by mu mohla byť eventuálne náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch priznaná.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prietahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky

(1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora za stavu, kedy exekučný súd najskôr vyzval súdneho exekútora, či si uplatňuje trovy exekúcie a v prípade ich uplatnenia, aby predložil ich presnú špecifikáciu s celým exekučným spisom a tento výzvu splnil až po 45 dňoch od jej doručenia, v celkovej lehote 3 mesiace a 6 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nemožno považovať za prietahy v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, vedúce k vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa, o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudkyne súdu prvého stupňa JUDr. Valérie Píšovej, ktorej bola vec pôvodne pridelená na prejednanie, bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19NcC/625/2012-16 zo dňa 05.11.2012, ktorým ju nadriadený súd z prejednávania a rozhodovania veci nevyvlúčil. V nadväznosti prerušenie výkonu funkcie pôvodného zákonného sudcu bola vec opatrením predsedu súdu pridelená náhodným výberom sudkyňi súdu prvého stupňa JUDr. Danke Laukovej, o ktorej nadriadený súd v ďalšom uznesení, č.k. 19NcC/26/2013-21 zo dňa 01.02.2013 rozhodol, že z prejednávania a rozhodovania danej veci vylúčená nie je, nakoľko ani v jej prípade nezistil dôvody zakladajúce jej vylúčenie. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyvlúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak nemohol postupovať. Súd prvého stupňa sa s touto otázkou v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom vysporiadal, pričom v danom prípade boli aj podľa názoru odvolacieho súdu splnené procesné predpoklady pre uskutočnenie pojednávania v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov. Uvedené vyplýva z toho, že odporca svoju neprítomnosť ospravedlnil a dôvod, pre ktorý navrhovateľ opakovane žiadal zrušiť nariadené pojednávanie, nebolo možné s prihliadnutím na doterajší priebeh konania, v ktorom bolo rozhodnuté o nezaujatosti konajúcej sudkyne a zároveň o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, za dôležitý.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 21.08.2013 spolu s predvolaním na termín pojednávania, vytýčený vo veci na 24.09.2013, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa ust. § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len

za podmienok uvedených v ust. § 205a. Poučenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 21.08.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh, ako aj podané odvolanie sú zo značnej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z veľkej časti nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .